

Heltai Jenő:
A RIKKANCS

Akkora csak, mint az öklöm,
Hanem olyan eleven!
Hangos lesz az utca tőle,
Mikor fürgén megjelen.

Hóna alatt esti ujság,
Kinálgatja lelkesen,
Vágtat vele, mint a szélvész,
Meg nem áll egy percre sem.

Alig látod, máris eltűnt,
Ni, a kópé, ott rohan!
Krajcárkáit a zsebében
Szorongatja boldogan.

Megállítja őt a sarkon
Az ujságért egy nagy úr,
Ki is veszi a tárcáját
S mosolyogva belenyúl.

Krokodilbőr a tárcája,
Ezüst rajta a veret,
Csak úgy duzzad a sok pénztől,
Bankó van bent, egy sereg.

Az aranyból, az ezüstműből
Kihalász egy koronát
S az ujságért a rikkancsnak
Mosolyogva adja át.

„Tartsd meg, fiam, az egészséget...”
S mosolyogva megy tova.
Áll a rikkancs... a kezében
Ott a fényes korona.

Áll a rikkancs... csak egy percig,
Azután meg futni kezd...
Ott megy az úr... utoléri...
S kipirúlva mondja ezt:

„Nagyságos úr, itt a pénze,
Én ezt el nem vehetem,
Az ujságért nem jár ötven,
Egy krajcár jár csak nekem.”

Jóságosan mondja az úr:
„Sohse bánd, ha én adom,
Hát fogadd el ajándékba,
Hadd legyen egy jó napom!”

Áll a rikkancs, büszkén, bátran
S fejét rázza azután:
„Ha ezt a pénzt elfogadom,
Alamizsna lesz csupán.

Bár, igaz, a nyomorúság
Volt tanító-mesterem:
Nem tanított koldulásra,
Van énnekem kenyerem.

Fényes ingyen koronánál
Nékem százszor kedvesebb
Az a kopott kis krajcárka,
Amit magam keresek.”

S visszaadja a nagy úrnak
Azt a fényes koronát.
Az nagyot néz... és a rikkancs
Fütyörészve megy tovább.